ఈవారం కథ

గుడ్డివాని చేతికర్ర

గీతాంజలి

"నా కెప్పుడూ ఏదో భయం భయంగా వుంటుందండీ... నేదో లోయలో పడిపోతు న్నట్లుగా... నన్నెవరో తోసేస్తున్నట్లుగా కలలొచ్చి నిద్రలో భయంతో లేచిపోతానండీ. ఆ సమ యంలో ఒళ్ళంతా చెమటలూ, గుండెదడా పెరి గిపోతాయండీ డాక్టరుగారూ... మీరు ఇలాంటి భయాలు పోగొడతారట కదా?" వెంకటేశ్వరరావు అడుగుతున్నాడు ఆందోళన నిండిన మొఖంతో. డాక్టర్ సూర్యకుమారి అతని మొఖం పరిశీలనగా చూసింది. ముఖమంతా చెమటతో నిండివుంది. సూర్యాస్తమయం తర్వాత దిక్కుతోచక వాడిపో యిన సూర్యకాంతి పువ్వులా వుంది అతని మొఖం. ముఖవర్చస్సూ, కనుముక్కు తీరూ అంతా బాగానే వుంది. చక్కని పలువరుసతో నవ్వితే సంగీతం నవ్వుగా విడిపోయినట్లే వుంటుంది. కానీ కళ్ళ స్థానంలో అతుక్కుపోయిన కనురెప్పలు మాత్రమే వర్షానికి తడిసి నేలకు అంటుకుపోయిన పొడవాటి తుమ్మ ఆకుల్లా వున్నాయి. అతను పుట్టుగ్రుడ్డి! డా. సూర్యకుమారి ఆరేళ్ళ కూతురు అంజలి సంగీతం మాష్టారు. కమ్మని తెలుగు భాషని సంగీతంగా, పాటలుగా ఎలా పాడాలో నేర్పే గురువు!

డా. సూర్యకుమారి వాళ్ళు మలక్‌పేట క్వార్ట ర్స్‌కొచ్చి దాదాపు ఆరునెల్లు అవుతోంది. ఎక్కడ చూసినా పచ్చని వృక్షాలతో ఒక వనంలా వుంటుంది కాలనీ అంతా! ప్రశాంతంగానూ వుంటుంది. డా. సూర్యకుమారి మానసిక వైద్యురాలు. మెల్లగా ప్రాక్టీసు పికప్ అవుతోంది. ఈ కాలనీకొచ్చిన కొత్తల్లో డా. సూర్యకుమారికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించేవి కొన్ని దృశ్యాలు. డా. సూర్యకుమారి ఇంటి ముందు నుంచి వెళ్ళే రోడ్డు సరాసరి మెయిన్ రోడ్డుపైని క్రాస్ రోడ్స్‌లోకి కలుస్తుంది. ప్రతి ఐదు నిమిషాల కొకసారి ఆ రోడ్డు మీద నించి గుడ్డి మనుషులు కర్ర సాయంతో... నల్ల కళ్ళద్దాలు పెట్టుకుని నడిచి వెళ్ళేవారు. సాయంత్రం అయితే చాలు వీళ్ళ దర్శనం ఇంకా ఎక్కువయ్యేది. జాగ్రత్తగా కర్ర సాయంతో మెల్లగా ఆచితూచి తమ సమస్త ఇంద్రియజ్ఞానాన్ని కర్రలో నింపినట్లుగా భద్రంగా దాన్ని ఎత్తి నేలకు మెల్లగా తాటిస్తూ అడుగులు వేస్తూ వెళ్తూ వుండేవారు. కాలనీలో దాదాపుగా చాలామంది గుడ్డివాళ్ళుండడం డా. సూర్యకుమా రికి ఆందోళన కలిగించింది. కొన్ని రోజులైనాక తెలిసిందామెకి, కాలనీ పక్కనే ఒకే స్టేజీ దూరాన చెవిటి, గుడ్డివాళ్ళ స్కూలు వుందని. డా. సూర్య కుమారి వాళ్ళ ఇంటి పక్కనే వెంకటేశ్వరరావు వాళ్ళ క్వార్టరు వుండేది. పక్కనే కాబట్టి రోజూ వాళ్ళ దినచర్య గమనించడమో, కళ్ళకు కనపడ్డమో జరిగేది. పైగా అంజలిని రోజూ వాళ్ళ ఇంటికి సంగీతం నేర్చుకోవడానికి పంపవలసిరావడంతో డా. సూర్యకుమారికి ఆ ఇంటి విషయాలు ఎక్కువగా తెలియడం జరిగాయి.

వెంకటేశ్వరరావు గవర్నమెంటు స్కూల్లో సంగీతం మాష్టారు ముప్ఫయి రెండేళ్ళు వుంటాయి. భార్య చక్కగా వుంటుంది. డా. సూర్యకుమారికి తెలిసిన సమాచారాన్ని బట్టి మింగమెతుకు లేని కుటుంబం నించి వచ్చిన అమ్మాయి. పెరట్లో బాత్రూం దగ్గర బ్రష్‌పై పేస్ట్ వేసి, దగ్గరే నిల్చుంటుంది తోమేంత వరకూ! చేతుల్లో నీళ్ళు పోస్తుంది నోరు మొఖం కడుక్కోడానికి. ముఖం కడుక్కున్నాక టవలం దించి, ఇంటి చావిడీలోకి తీస్కెళ్ళి ఈజీ ఛెయిర్‌లో కూర్చోబెట్టి, చేతిలో రేడియో పెట్టి లోనికెళ్ళి వేడి వేడి టీ చేసి తీస్కొచ్చి ఇస్తుంది. లోపల వంట చేస్తూనే మళ్ళీ అతన్ని బాత్రూం వైపుకి తీస్కె ళుతుంది స్నానానికి! దాదాపు తనే స్నానం చేయిస్తుందేమో అనిపిస్తుంది. భోజనం చేస్తాడేమో? కారియర్ ఉన్న బాగ్ అతని భుజానికి వుంటుంది. ఇంటికి తాళం వేసి అతని మడిచిన మోచేతిని తన మోచేతికి బిగించి మెల్లగా భర్తని తీస్కుని తమ ఇంటి ముందు నుంచి మెయిన్ రోడ్డు వైపుకు సాగిపోతుంది. భద్రంగా రోడ్డు దాటించి బస్సెక్కించి వస్తుంది తిరిగి ఇంటికి. మళ్ళీ మూడు గంటలకు బస్‌స్టాప్‌కు వెళ్ళి భర్తను తీసుకువస్తుంది. చిన్న పిల్లాడ్ని తల్లి స్కూలునించి తెచ్చినట్టుగా! వెంకటేశ్వరరావు భార్య ముఖంలో ఎప్పుడూ కళా కాంతీ చూడనే లేదు తను! ముఖంలో ఎప్పుడూ ఇన్‌ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్సు నీడలు కన్పించేవి గుండె ల్లోని దిగులంతా కళ్ళల్లో ఘనీభవించి దీనంగా, కాంతిహీనంగా కన్పించేవి. ఆమె కళ్ళు చాలా పెద్దవి. కానీ ఎవరో కళ్ళ కాంతినీ, అసలు చూపునే దొంగలించినట్లుగా వుండేవి. ఆమె చూపులు నీర సంగా సీసపు గోళం నుంచి చూస్తున్నట్లుగా ... గుడ్డి చూపుల్లా అన్పించేవి. ఆమె చూపులెప్పుడూ నిర్జీవంగా అంధకార ప్రపంచంలో కాంతి కోసం వెలుగుతున్నట్లుగా అన్పించేవి.

ఆశ్చర్యంగా, అందుకు భిన్నంగా వెంకటేశ్వర రావు ఎప్పుడూ అత్యంత ఉషారుగా, చలాకీగా, ఏవో అల్లాయి పదాలు, సంగీతపు శృతులు, కూనిరాగాలు పాడుతూ వాటికి అనుగుణంగా తల కుదుపుతూ, వేళ్ళతో చిటికెలు వేస్తూ కాళ్ళపై, ఛాతీపై చిన్నగా వేళ్ళతో చరుస్తూ నిత్యం ఒక వుత్తే

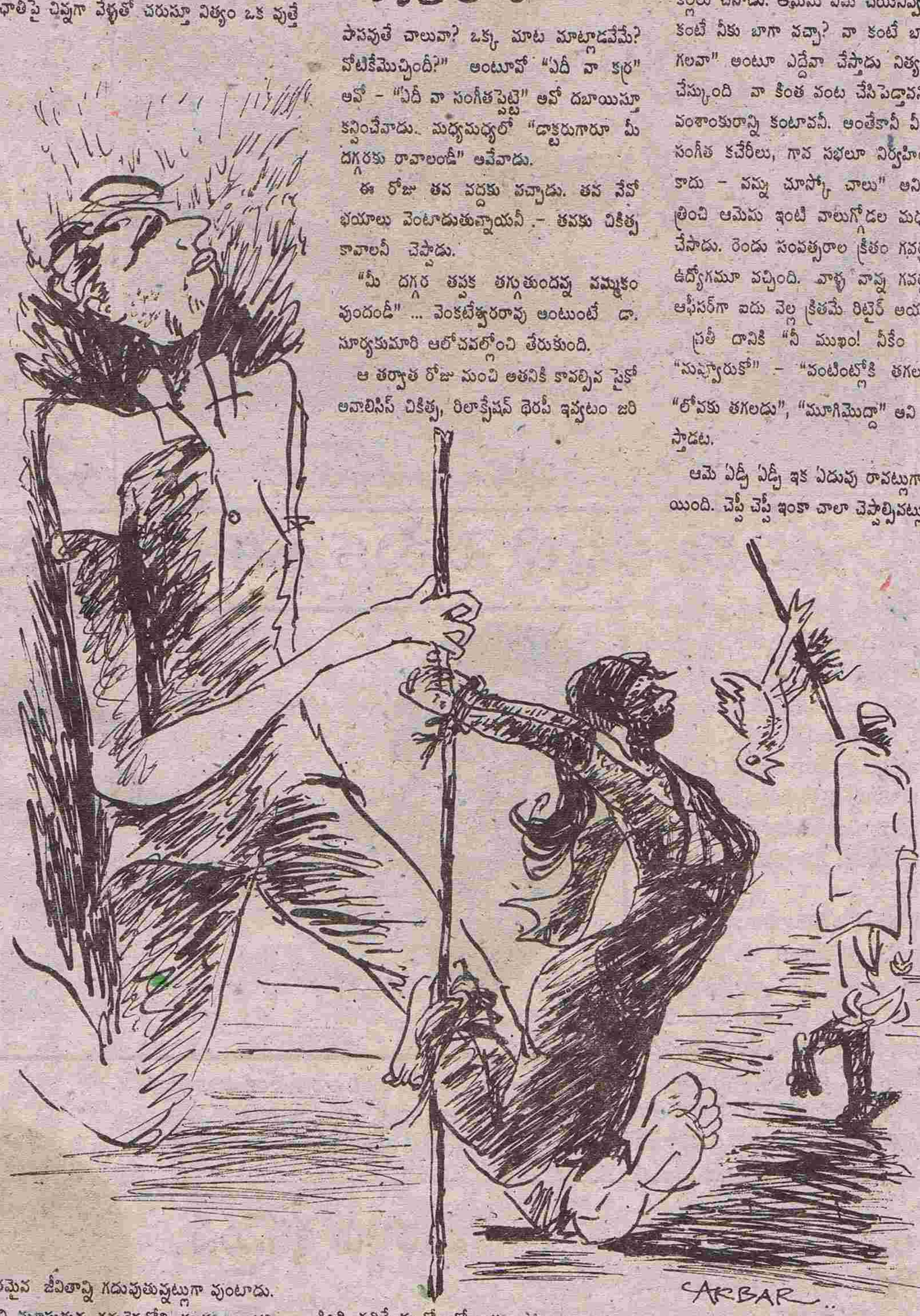

జకరమైన జీవితాన్ని గడుపుతున్నట్లుగా వుంటాడు. అతని మూసుకున్న కనురెప్పల్లోని చూపులు అతని నోటి నుంచి సంగీతంగా మారి బాహ్య ప్రపం చానికి దృష్టిగా మారిందా అన్పించేది. ఎప్పుడూ పిల్లలతో ఏవో జోకులు వేస్తూ, సరదాగా, అసలు గుడ్డితనం వలన ఇసుమంత బాధ కూడా లేనట్లుగా అన్పించేది అతన్ని చూస్తే! అతని అణువణువులో ఆత్మవిశ్వాసం పొంగి ప్రవహిస్తున్నట్లు అన్పించేది.

అతని భార్యని చూస్తే మాత్రం అతని చేతికర్రకీ – ఆమెకీ ఆట్టే తేడా కన్పించేది కాదు! చెరువుగట్టున సంధ్యవేళ నీరసించిన రెల్లు కర్రలా సన్నగా, పీలగా వుంటుంది ఆమె!

ఒక్కోసారి అంజలితో వెళ్ళి తనూ కూర్చునేది. ఒక్క అరగంటేగా అని. పైగా తనకి సంగీతం నేర్చుకోవాలన్న తృష్ణ చిన్నప్పుడు తీరనే లేదు. ఆ సమయంలో ఆమె అటూ ఇటూ తిరుగుతూ వుంటుంది. తన్ని చూసి నీర్సంగా, నిశ్శబ్దంగా నవ్వేది. ఆమెని చూస్తే... బలవంతంగా నోరు నొక్కేసి మూగదాన్ని చేసినట్లుగా అన్పించేది. ఆమె కళ్ళనించి అటువంటి భాషే ప్రవహించేది మూగగా!

"ఇదిగో... ఒసేయ్. నిన్నే... రాణీ! డాక్టరుగారికి ఓ కప్పు వేడి వేడి టీ పట్టుకురా" అనేవాడు. ఆమె తెచ్చిచ్చేది. అదే ధోరణిలో "ఒసేయ్"లు, "నిన్నే"లు, "నీ మొఖం మండా"లు అనుకుంటూ ముక్కు పొడుంబూ, నీళ్ళూ ఆవీ పత్రమ్మని హుకుంలు అధికార ధోరణిలో జారీ చేసేవాడు. ఆమె క్షణాల్లో తెచ్చేది. అసలామె అతని ఆజ్ఞలు శిరసావహిం చడానికి సిద్ధంగా వుండే పరిచారికలా వుండేది. ఒక్కోసారి పది నిమిషాల ముందే వెళ్ళేవారు తనూ–అంజలి! "నీ ముఖం తగలెయ్యా... నీ కసలు ఏమైనా తెలిసేడిస్తేగా... మా అమ్మా వుండేది అన్నీ చిటికెలో చేసిచ్చేది. నువ్వూ వున్నావు – చేత కాని దద్దమ్మలా వుంటం తప్పితే ఏమీ రాదు. డిగ్రీ పాసవుతే చాలునా? ఒక్క మాట మాట్లాడవేమే? నోటికేమొచ్చిందీ?" అంటూనో "ఏదీ నా కర్ర" అనో – "ఏదీ నా సంగీతపెట్టె" అనో దబాయిస్తూ కన్పించేవాడు. మధ్యమధ్యలో "డాక్టరుగారూ మీ దగ్గరకు రావాలండీ" అనేవాడు.

ఈ రోజు తన వద్దకు వచ్చాడు. తన నేవో భయాలు వెంటాడుతున్నాయనీ – తనకు చికిత్స కావాలనీ చెప్పాడు.

"మీ దగ్గర తప్పక తగ్గుతుందన్న నమ్మకం వుందండీ" ... వెంకటేశ్వరరావు అంటుంటే డా. సూర్యకుమారి ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుంది.

ఆ తర్వాత రోజు నుంచి అతనికి కావల్సిన సైకో అనాలిసిస్ చికిత్స, రిలాక్సేషన్ థెరపీ ఇవ్వటం జరి గింది. పదిహేను రోజుల్లో బాగయిపోయాడు. అన్ని భయాలు, టెన్షన్స్ పోయి మరింత ఉత్సాహంగా కన్పించసాగాడు.

x x x

ఒక రోజు పేషంట్స్ వెళ్ళిపోయాక భోజనం చేసి పేపరు తీస్కుని తీరిగ్గా చదువుతోంది డాక్టర్ సూర్యకుమారి. ఇంతలో కాలింగ్ బెల్ మోగింది. తలుపు తీస్తే ఎదురుగా వెంకటేశ్వరరావు భార్య రాణి! బిడియపడుతూ గుమ్మంలో నిల్చుండిపో యిన రాణిని లోపలికి ఆహ్వానించి కూర్చోమంది. మెల్లగా కూర్చుంటూ... ఉన్నట్లుండి 'చేతుల్తో ముఖం కప్పుకుని' ఏడవసాగింది. సూర్యకుమారి కంగారుపడింది. ఏమైంది? ఎందుకు ఏడ్పు రాణీ – చెప్పు – ఏడ్వకు! ... ఓదార్చింది. మంచినీళ్ళు త్రాగించింది. సేదతీరాక...! "ఇక నా వల్ల కాదండీ" అంది రాణి. "ఏమైంది చెప్పు – అసలు నీ బాధ ఏంటి?" స్నేహంగా అడిగింది డా. సూర్యకుమారి.

చెప్పసాగింది. చెప్తేకొద్దీ ఆమె దుఃఖం ఎక్కువ కాసాగింది. వినేకొద్దీ సూర్యకుమారి ఆశ్చర్యమూ ఎక్కువయింది.

వాళ్ళ పెళ్ళయి రెండేళ్ళయింది. బీదరికం వలన రాణిని వెంకటేశ్వరరావుకు కట్టబెట్టారు. విచిత్రం ఏమంటే రాణి సంగీతంలో డిగ్రీ చేసింది. చక్కగా పాడగలదు. సంగీతంలో దిట్ట. ఇద్దరూ సంగీ తజ్ఞానం వున్నవాళ్ళేనని ఎలాగోలా బతకచ్చని సరిపుచ్చారు. తనూ సంగీతం క్లాసులు నడపాలనీ, తన ప్రతిభను చాటుకోవాలనీ – సంగీత ప్రదర్శనలు ఇవ్వాలనీ, స్వతంత్రంగా, ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యంతో బత కాలనీ కలలుకంది. కానీ, వెంకటేశ్వరరావు అవన్నీ కల్లలు చేసాడు. ఆమెను ఏమీ చేయనివ్వడు. "నా కంటే నీకు బాగా వచ్చా? నా కంటే బాగా పాడ గలవా" అంటూ ఎద్దేవా చేస్తాడు నిత్యం. నిన్ను చేస్కుంది నా కింత వంట చేసిపెడ్తావని – ఒక వంశాంకురాన్ని కంటావనీ. అంతేకానీ వీధులకెక్కి సంగీత కచేరీలు, గాన సభలూ నిర్వహించడానికి కాదు – నన్ను చూస్కో చాలు" అని నియం త్రించి ఆమెను ఇంటి నాలుగ్గోడల మధ్య బందీ చేసాడు. రెండు సంవత్సరాల క్రితం గవర్నమెంటు ఉద్యోగమూ వచ్చింది. వాళ్ళ నాన్న గవర్నమెంటు ఆఫీసర్‌గా ఐదు నెల్ల క్రితమే రిటైర్ అయ్యారు.

ప్రతీ దానికి "నీ ముఖం! నీకేం తెల్సు?", "నువ్వూరుకో" – "వంటింట్లోకి తగలడు" – "లోనకు తగలడు", "మూగిమొద్దా" అని నీచపరు స్తాడట.

ఆమె ఏడ్చీ ఏడ్చీ ఇక ఏడుపు రానట్లుగా ఆగిపో యింది. చెప్పీ చెప్పీ ఇంకా చాలా చెప్పాల్సినట్లుగా కానీ చెప్పలేకపోతున్నట్లుగా, అలిసిపోయినట్లుగా ఆగిపో యింది.

ఒక గ్రుడ్డివాడికంటే కూడా ప్రతిభావంతురాలైన ఆమె కేవలం ఒక స్త్రీకావడం మూలంగా ఆమె ప్రతిభ నాశనం కావడం బాధ కలిగించింది. నిరంతరం, ప్రతి క్షణం ఆమెపై ఆధారపడుతూ కూడా ఆమెనే ప్రతి క్షణం ఎద్దేవా చేసే అహంకారం అతనికి ఎక్కడ్నించి వచ్చింది? ఈ పురుషాహం కారం, భార్యల శక్తి సామర్థ్యాలను, సృజనాత్మకతను భరించలేనితనం దాదాపు చాలామంది పురుషుల్లో వుంటుంది. కానీ, అవసరరీత్యా పూర్తిగా భార్యపై ఆధారపడుతూ, బయట ప్రపంచానికి, తనకీ ఏకైక వారధిగా తన నేత్రాలుగా మారి ప్రపంచాన్ని వీక్షించేలా చేస్తున్న రాణిపై కూడా ఆ ఆధిపత్యాన్ని చెలాయించడం ఎక్కడ్నించి నేర్చుకున్నాడు? సహ జంగా ఆపాదించబడ్డ పురుషాహంకారం ఒకటైతే, తన శారీరక లోపాన్ని ఆమెక్కడ న్యూనతపరు స్తుందో? అనుమాన పరుస్తుందో అన్న అంతర్గత భయాలు కలిగించే అభద్రతా భావం సృష్టించిన మానసిక వైకల్యమా? గుడ్డితనం వలన అంతర్గతంగా ఏవో భయాలకు లోనవుతూ కూడా ఆ భయాలను అధిగమించడానికి వాటిని దాచుకుంటూ, భార్యని అణిచివేస్తూ – న్యూనతపరుస్తూ ఆమెని మానసి కంగా కృంగదీస్తూ, ఆఖరికి... ఆఖరికి అన్ని అవయ వాలూ సరిగ్గానే వున్నా, మానసికంగా ఆరోగ్యంగా, ప్రతిభావంతురాలైనా – చివరాఖరికి గ్రుడ్డివాడినైనా తన మీదే ఆధారపడాల్సిందేనన్నట్లు లొంగదీయడం – కుంటి వేటగాడి చేతిలోని బాణం పురుషాహం కారం అయితే – నిస్సహాయంగా – చిక్కిపోయిన జింకపిల్లా రాణి? ఇదంతా అతని అంతరంగంలో జరిగిన ఒక మానసిక కుట్ర – మనసు అనివా ర్యంగా ఏర్పరచుకున్న ఒక రక్షణ చర్య అన్పించింది డా. సూర్యకుమారికి. సమస్య చాలా క్లిష్టంగా ఆమె పరిస్థితి దయనీయంగా అన్పించింది. ఇన్ని రోజులూ ఉత్సాహంగా వెంకటేశ్వరరావు పాడుతున్న పాటలన్నీ గొంతునొక్కిన రాణి పాటలేనా? రాణి హృదయా క్రోశం, ఆక్రందనలేనా అతని సంగీతం? రాణి ఇలా మూగపోవాల్సిందేనా? వీల్లేదు! పాడాలి ... రాణి పాడాలి.. . రోజూ చెట్లపై కోయిలలు కూస్తుంటే మోరెత్తి గాజుకళ్ళతో రాణి చెట్లవైపే ఎందుకు చూసేదో అర్థం అవుతోంది. చెవిటితనంతో – అవిటితనంతో కొంతమంది తమ అక్కాచెల్లెళ్ళతో మీ మొఖం మీకేం తెల్సు? మీరు మొద్దులు – అని సుపీరియారిటీ కాంప్లెక్స్‌తో అసూయాద్వేషాలతో, తమలోని ఇన్‌ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్‌లని అధిగమిం చాలని సాడిస్టిక్‌గా ప్రవర్తించేవాళ్ళు తనకు తెల్సు – ఏ శారీరక లోపాలు లేకపోయినా తమ అక్కా చెల్లెళ్ళను మానసికంగా కృంగదీసి వాళ్ళ ప్రతిభా పాటవాలను నాశనం చేసేవారు తనకు చాలామంది తెల్సు – వెంకటేశ్వరరావు ఇదే కోవకు చెందు తాడు... కొన్నేళ్ళు పోతే రాణి ఈ మాత్రం కూడా మాట్లాడదు – నవ్వదు. కనీసం పైకి విన్పించేట్లు ఏడ్వదు కూడా ... నో. .. వీల్లేదు రాణి పాడాలి!! "రాణీ... నువ్వూ సంగీతం క్లాసులు చెప్పకో ..." డా. సూర్యకుమారి మాటలకు భయంతో కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ "అమ్మో... ఇంకేమన్నా వున్నదా డాక్టరుగారూ... ఆయన చేతిలోని కర్రే కొరడా అవుతుంది... ఒకసారి ఒక స్టూడెంటుకు పాట పాడ్డంలో సహాయం చేసినందుకు ... నా ఒళ్ళంతా తట్లు తేలిందండీ... ఆయన దెబ్బలకు! నన్ను కూని రాగాలు కూడా తీసుకోనివ్వడండీ... నీ మొఖానికి కూనిరాగాలు కూడానా! నోర్మూసుకో అంటాడండీ ... నా ప్రాప్తమింతే..." అంటూ గోడ గడియారం వైపు చూసి "అమ్మో మూడైందండీ. ఆయన వస్తాడండీ... బస్టాపుకు వెళ్ళాలి... వెళ్తానండీ..." అంటూ వడివడిగా వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళేప్పుడు ... ఆమె కాలి మువ్వలు మాత్రం సంగీతం పాడాయి.

x x x

మరుసటి రోజు ఏదో ఫోన్‌కాల్ చేద్దామని ఆటో దిగి పైసలిచ్చి ఫోన్ బూత్ వైపుకి వెళ్తోంది డా. సూర్యకుమారి. అక్కడ వెంకటేశ్వరరావు–రాణీల జంట కనపడ్డది. చీరకొంగు భుజం చుట్టూ చేతుల చుట్టూ కప్పుకుని ఒదిగి నిల్చొని వున్నది. వెంకటేశ్వరరావు 765... అంటూ చకచకా నంబరు చెబితే ఆపరేటరు కలిపిచ్చాడు – "గ్యాస్ అయిపో యిందండీ... మా నంబరు బుక్ చేస్కోండి" అని నంబరు చెప్పాడు. ఇంకో కాల్ చేసి... ఒక సాంస్కృ తిక సమాఖ్యకు తన ప్రోగ్రాం ఫిక్స్ చేస్తున్నాడు అత్యంత ఉత్సాహంగా!

పైసలిచ్చి వెనుతిరిగాడు. రాణి అక్కడ తను వున్నదని చెప్పింది "నమస్కారం డాక్టరుగారూ! ఫోన్ కొచ్చారా? నేనూ దానికేనండీ... మా రాణి ఒట్టి పల్లెటూరి మొద్దండీ... చాలా వీకూ... పూరూ నండీ... ఒక ఫోన్‌లో మాట్లాడి గ్యాస్ బుక్ చేయడం కూడా రాదండీ... వుంటానండీ... పదవే. .." అంటూ వెళ్ళిపోతున్నాడు... రాణి మోచేతిలో తన మోచేతిని బిగించి ఆమె కంటే అతనే రెండు అడుగులు ముందుకు వేస్తూ... ఉత్సాహంగా ఏదో మాట్లాడుతూ...

రాణి నీర్సంగా గాజుకళ్ళతో వెలుగును వెతు కుతూ ఒక గుడ్డిదానిలాగే... అతన్ని అనుసరిస్తోంది. ఆమెను చూస్తుంటే ఒక మనిషిలాగ కాకుండా గుడ్డివాడి చేతిలో కర్రలాగా మాత్రమే కనిపించింది.

స్త్రీని గుడ్డివాడి కంటే కూడా మానసికంగా, శారీరకంగా బలహీనురాలినీ, వృద్ధురాలినీ చేసిన ఈ పితృస్వామ్య వ్యవస్థని ఏవగించుకుంటూ డా. సూర్యకుమారి ఫోన్ చేయడం కూడా మర్చిపో యింది.

వచ్చేవారం కథ

నీళ్ళవంతెన

– దాట్ల నారాయణమూర్తి రాజు